

Israels vandring till Röda havet

”Dessa händelser inträffade för att tjäna som exempel, och de har skrivits ned för att vara en varnan för oss, på vilka tidernas slut har kommit.”

1 Korintierbrevet 10:11

Efter att Egyptens förstfödda hade dött och Israels förstfödda hade skonats, beslutade Farao att låta israeliterna gå. (2 Mosebok 12:29-32). Morgonen efter den händelserika påsknatten samlades de i Ramses för att påbörja sin resa mot Kanaan, det land som Gud hade lovat Abraham. (1 Mosebok 15:18-21; 2 Mosebok 3:8). I vårt inledande bibelställe säger aposteln Paulus att det som hände israeliterna skrevs ned som exempel, eller ”typer”, för att vi skulle lära oss av dem. Som kristna kan vi dra lärdomar av Guds handlande med detta forntida folk, vilket bör hjälpa oss att undvika de misstag de gjorde och utöva större tro på Guds omsorg över oss än vad de gjorde.

Rameses, från vilket israeliterna påbörjade sin resa, var en av de ”skattstäder” som detta förslavade folk byggde åt farao. (2 Mosebok 1:11; 12:37). Rameses var också titeln på den förtryckande faraon, och det blir ett mycket passande namn för staden från vilken israeliterna skulle påbörja sin resa mot det utlovade landet Kanaan. Egyptierna var soldyrkare. Deras solgud var ”Ra”. Det är inte förvånande att denna farao tog titeln Rameses för sig själv, vilket betyder

”solens barn”. Vi vet dock, ur sanningens synvinkel, att Ramses i själva verket inte var någon ljusgivare varken för Egypten eller för israeliterna. Det var han som hade förslavat Israels barn så att de ropade efter befrielse. Deras Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, hörde dem och befriade dem. 2 Mosebok 2:23–25; 3:7–10

Det finns en intressant parallell i detta avseende när det gäller Guds handlande med kristna idag – det vill säga andliga israeliter. (Romarbrevet 8:14; Hebreerbrevet 3:5,6; 1 Petrusbrevet 2:5,9,10). Även vi har så att säga en farao som förtrycker oss. Han är Satan, ursprungligen kallad Lucifer, vilket betyder ”ljusbärare”. Liksom forna tiders farao har han varit långt ifrån ett sant ljus. Ändå har han, genom sina olika bedrägliga metoder, framträtt som en ”ljusets ängel”. (2 Kor. 11:14). Det har varit sant att under Satans ledning har Guds bekännande folk letts till att bygga skattstäder – stora kyrkosystem som har maskerat sig som sanna Guds städer. Vi noterar dock att Egypten inte enbart representerar de stora kyrkosystemen, lika lite som deras skattstäder utgjorde hela Egypten. Egypten representerar mer specifikt världen eller mörkrets och dödens rike, i vilket alla Guds andliga israeliter vid ett eller annat tillfälle har varit förslavade. Romarbrevet 8:21-23; Galaterbrevet 4:1-7

Det fanns ingenting som Israels förslavade kunde göra för sin egen befrielse. Befrielsen från Egypten åstadkoms av Gud. Det är också Gud, genom sin överordnade försyn och genom det utgjutna blodet av Jesus, det större påskalammet, som åstadkommer vår befrielse, vår förlossning. (Johannes 1:29; 1 Korintierbrevet 5:7). Det är värt att

notera i detta sammanhang att även om det stänkta blodet från påskalammet ledde till Israels befrielse ur Egypten, förde det dem inte nödvändigtvis till det utlovade landet. Så är det också med de andliga israeliterna idag. Gud har befriat oss genom Jesu blod, men fortsatt trofasthet mot villkoren för vår kallelse är nödvändig om vi slutligen ska komma in i det himmelska Kanaan.

Fortsatt tro på den Gud som hade befriat dem genom påskblodet var den enda säkerheten israeliterna hade för att slutligen komma in i det utlovade landet. Detta utövande av tro genom att stänka påsklammets blod på dörrposterna och dörrkarmarna betraktades av Gud som ett uttryck för deras lydnad. (2 Mosebok 12:22,23). Underlåtenhet att fortsätta utöva samma grad av tro betraktades av Gud som ett uttryck för deras olydnad. Gud kom ihåg deras natur, att de bara var stoft, och fortsatte att ha tålmod med dem under en lång tid. (Psaltaren 103:14; Romarbrevet kapitel 11). Men deras envisa tvivel och glömska av Gud fick honom till slut att upphöra med sin kamp för dem. På grund av detta misslyckande att förbli trogna och lydiga vände han dem tillbaka, inte till Egypten, utan ut i öknen för att dö. (4 Mosebok 14:22,23). Låt oss väl minnas orden i vår inledande text, där Paulus säger oss att det som hände Israel hände dem som exempel. Må deras exempel på otro och olydnad vara en varning som hjälper oss att vandra mer troget och "värdigt det kall" som vi har fått. Efesierbrevet 4:1

Låt oss inte ta Gud för givet, och inte heller betrakta det han har gjort för oss som något vanligt och alldagligt. Vi får inte ta för givet att eftersom han en gång handlade med oss medan vi fortfarande var i

våra synder och befriade oss genom Jesu Kristi utgjutna blod, så kommer han att fortsätta att handla med oss utan att vi visar några tecken på en ständigt växande tacksamhet och tro. Det är genom vår tro och lydnad mot Gud som vi visar vår tacksamhet för det han redan har gjort för oss. Det är utan tvekan detta som aposteln menar när han säger: "Utan tro är det omöjligt att behaga honom." (Hebreerbrevet 11:6). Det är inte rimligt att anta att Gud kommer att fortsätta att överösa oss med sina "andliga välsignelser" om vi inte använder dem som ett medel för att stärka vår tro på honom och öka vår iver för honom och hans sak. Efesierbrevet 1:3

"Ingen bestående stad"

Alla israeliterna var redo att ge sig av till det utlovade landet, redo att ta emot den befrielse som Gud erbjöd dem. Följaktligen samlades de i Ramses, och därifrån vandrade de till Sukkot. (4 Mosebok 33:5). Namnet Sukkot betyder "tält" och är en bra påminnelse om att deras resa mot Kanaan, samtidigt som den gav dem frihet och befrielse från trældomen i Egypten, å andra sidan var en uppmaning till dem att avstå från många av de bekvämligheter och nödvändigheter som deras hem i Egypten utan tvekan tillhandahöll.

Israeliterna skulle inte längre åtnjuta skyddet av hus och tak över huvudet. Från och med då måste de bo i tält tills de nådde det utlovade landet. I detta finns en läxa för andliga israeliter som har påbörjat sin pilgrimsfärd mot det himmelska Kanaan, vilaens . Det kan inte finnas någon "bestående stad" som kan ge dem skydd mot svårigheterna på vägen under deras nuvarande färd. (Hebreerbrevet 13:14). Som andliga söner till vår himmelske Fader, på väg mot

det andliga förlovade landet, söker vi inte vårt skydd i materiella källor. Istället bor vi var och en i tillfälliga, anspråkslösa boningar som Gud vakar över, och vi har försäkran om att han varken slumrar eller sover. (Psaltaren 121:3,4). Hans dyrbara löften om nåd och skydd i varje nödstund utgör ett välsignat skydd mellan oss och de stormar och eldiga prövningar som annars skulle överväldiga oss. Hebreerbrevet 4:16

Israeliterna vandrade under ett molntäcke som Gud hade ställt till deras förfogande. (2 Mosebok 13:21,22). Detta kan mycket väl påminna oss om den gränslösa Guds nåd som omger oss och "att för dem som älskar Gud, det vill säga för dem som är kallade enligt hans avsikt, samverkar allt till det bästa." (Romarbrevet 8:14–17, 28). Denna nåd får inte hindras eller försvagas. Inget jordiskt moln får tillåtas komma emellan oss och vår Gud. Vi bör alltid kunna se upp mot skyddet av hans nåd och kärlek och därmed uppleva en ständigt växande känsla av hans barmhärtighet och omsorg. Vi bör dock komma ihåg att Guds kärlek och nåd mot oss inte alltid manifesteras enbart i livets behagliga upplevelser. De prövningar och lidanden som Herren tillåter att drabba oss är lika mycket uttryck för hans kärlek. Vi behöver även dessa upplevelser för att växa starka i honom "och i kraften av hans styrka". Efesierbrevet 6:10

Ta som exempel två växter av samma sort. Låt den ena växa i källaren, där ljus och frisk luft utesluts, och låt den andra växa i en öppen trädgård. Efter några veckor kan du se skillnaden mellan de två växterna. Den ena kommer att vara frisk och stark, den andra svag och bräcklig. Växten i källaren är skyddad från

vind och regn, men det är just detta skydd som hindrar den från att växa sig stark och hårdig. Å andra sidan blir den växt som odlas utomhus stark i sin kamp mot elementen, med hjälp av näringen från solens strålar och regnets livgivande fukt. Under himlens stora baldakin frodas växten tack vare alla de olika element och faktorer som bidrar till dess utveckling och styrka.

Sanna andliga israeliter har erfarenheter som omfattar alla faser av Guds nåd, genom vilka de växer upp i Kristus. Det är denna exponering som verkligen gör den troende kristne stark. Det är den motvind som blåser mot ett träd som får det att bli starkare och starkare, eftersom det slår sina rötter djupt ner i jorden. Man bör dock komma ihåg att det är solskenet som är det livsviktiga medlet för dess näring och liv, vilket ger det förmågan att stå emot stormarna. Även vi blir starka genom vårt motstånd mot livets stormar, men det är genom solskenet från Guds nåd som vi får uppmuntran och förmågan att vara trogna, till och med in i döden.

Den iver med vilken israeliterna inledde sin vandring genom öknen varade inte. I detta har vi en mycket levande illustration av vad som kan hända i våra egna individuella erfarenheter om vi inte noggrant vaktar oss själva. Det finns en möjlighet, ja till och med en fara, att förlora vår "första kärlek". (Uppenbarelseboken 2:4). Enligt 4 Mosebok 33:6–8 tycks israeliterna först ha rört sig i allmänhet österut, men plötsligt fick de order att vända söderut. Det mest naturliga för dem att göra hade varit att fortsätta österut, för då skulle de ha kommit till de små vattendragen norr om Röda havet, som säkert hade

varit mycket lättare att korsa och låg mer direkt i linje med Kanaan, deras mål.

Israeliternas färdväg verkar ha varit inkonsekvent, eftersom de istället för att öka avståndet mellan sig själva och faraos rike, minskade det. Inte bara det, utan de ökade också avståndet mellan sig själva och det utlovade landet. Förklaringen är dock att denna förflyttning var Guds ledd. I berättelsen står det: "Och Herren gick framför dem ... för att visa dem vägen." 2 Mosebok 13:21

Att följa Guds ledning

För andliga israeliter finns det många tillfällen då Gud leder, inte på ett sätt som innebär framsteg enligt köttet, utan i precis motsatt riktning, så att Guds nåd och makt kan visa sig i större utsträckning. Vi får inte välja vår egen väg, utan måste alltid låta Gud styra vår kurs, även om denna kurs ibland verkar mycket farlig. "Det finns en väg som verkar rätt för en människa, men dess slut" är inte den fullständiga och fullkomliga befrielse som vi hoppas på. Ordspråksboken 14:12

Om vi fick välja vår egen väg skulle vi vara benägna att följa våra naturliga tendenser och preferenser. Köttets väg är vanligtvis att följa den väg som innebär minst motstånd. Men på detta sätt kan varken Gud förhållas eller vår tro på rätt sätt visas. Det är alltså lätt att ha tro när vi kan se den bortre stranden, men när dimman sänker sig och hindrar vårt naturliga seende, då är det dags att utöva stark tro på Gud.

För att utveckla denna illustration: när man reser med båt en klar solig dag tänker man kanske inte så mycket på styrmanens skicklighet och kompetens.

Men när en tät dimma sänker sig och de gamla, välbekanta landmärkena inte längre syns, är det då vi uppskattar styrmanen och hans förmåga att föra oss säkert till vår önskade hamn. Under sådana omständigheter finns det ingenting man kan göra annat än att sätta fullt förtroende till styrmanen. Vår oro, nervositet, tvivel och oro skulle inte hjälpa det minsta. Vi måste stå fast i tron, medan styrman lotsar oss igenom.

Hur sant detta är när det gäller vår andliga resa! Det finns tillfällen när vi, i Guds försyn, inte kan göra något för att ta oss ur en svår situation. Vid sådana tillfällen finns det inget vi kan göra annat än att helt sätta vår tillit till Gud och inse att han är den som kan föra oss igenom. (Psaltaren 34:19; 2 Korintierbrevet 1:9,10). Det är då som våra yttersta nödlägen blir Guds möjligheter.

Gud förde israeliterna genom en extrem situation för att de skulle få en möjlighet att "stå stilla" och se hans frälsning. (2 Mosebok 14:13). Han ändrade deras väg och förde dem ner till Pihahiroth. Detta var verkligen en plats där, enligt köttet, deras hjärtan skulle svika dem av missmod. I stället för att finna sin befrielse från Egypten fullbordad, befann de sig i en till synes värre situation än när de först påbörjade resan. Kom de då ihåg den Gud som redan hade gjort så mycket för dem? Nej. De knorrade och grät. De såg bara Röda havet framför sig och egyptierna bakom sig. De såg ingen utväg eftersom de försummade att sätta sin tillit till Gud. 2 Mosebok 14:10-12

Kanske har även vi, som andliga israeliter, nått våra gränser och ser framför och bakom oss vad som verkar vara oöverstigliga hinder. Herren kanske

leder oss, så att säga, till Röda havet, där alla synliga flyktvägar tycks vara avskurna. Är det i sådana stunder vi fruktar och darrar inför den uppenbara, överhängande undergången? Det borde vi inte, för det är just här som Gud får sin stora möjlighet att ge oss befrielse. Det är genom dessa erfarenheter som vi lär oss den så välbehövliga läxan att befrielsen inte kommer från oss själva utan från Gud. Det är i sådana stunder som han säger till oss, precis som han gjorde till det forna Israel genom sin tjänare Mose: "Frukta inte, stå stilla och se Herrens frälsning." 2 Mosebok 14:13

Det är i sådana stunder som Gud, om vi låter honom, blir vårt tillflykts torn, vårt styrkans torn. Bokstavligt talat, hur skönt är det inte när vi har gått vilse i skogen och inte längre vet vägen ut, att plötsligt se ett välbekant torn som markerar en plats, som, om vi bara kan nå det, kommer att innebära säkerhet för oss. Gud är just ett sådant torn av styrka och befrielse, som ger oss frälsning i våra största nödstunder. (Psaltaren 61:1-3; Ordspråksboken 18:10). Utan honom skulle vi vara hopplöst vilse i förtvivlans öken.

Berättelsen säger oss att Gud ledde israeliterna till Pihahiroth, "mellan Migdol och havet". (2 Mosebok 14:2; 4 Mosebok 33:7). Migdol betyder "torn". Hur betydelsefullt detta är! Det var här som Gud uppenbarade sig för israeliterna som ett torn av tillflykt. Han instruerade Mose om vad som skulle göras under omständigheterna. Lydnad mot dessa instruktioner ledde till befrielse genom just det hav som bara en kort stund tidigare hade framstått som ett oöverstigligt hinder för deras flykt. Molnet som gick framför dem tog nu sin plats bakom lägret och

blev en mörk pelare för egyptierna och en ljus pelare för israeliterna, vilket hindrade egyptierna från att marschera in mot dem under hela natten. (2 Mosebok 14:19-22). På morgonen hade Röda havet öppnat sig, och de passerade igenom till säkerhet.

Andliga israeliter har ofta upplevelser som Gud tillåter och genom vilka deras tro prövas. Dessa hjälper oss att lära oss läxan: "För det är av nåd ni har blivit frälsta, genom tro – och detta kommer inte från er själva, det är Guds gåva – inte genom gärningar, så att ingen kan berömma sig." (Efesierbrevet 2:8,9). Det är av största vikt för oss att inse att det inte är genom vår egen kraft som vi vinner befrielse. Det är mycket nödvändigt att vi ibland "står stilla" och ser Guds frälsning. Detta innebär inte en slö eller ointresserad attityd, utan det innebär ett lugnt förtroende för honom. Det är en tillit som föds ur tron, att den som är för oss är större än alla som är emot oss. (Romarbrevet 8:31; 1 Johannes 4:4). Genom att på detta sätt sätta vår tillit till Gud och samarbeta med honom när han leder våra vägar, är seger och befrielse garanterade.

Att ha full tro på Gud innebär att vi litar på honom under alla omständigheter. Vi kommer att lita på honom när han säger att vi ska stå stilla, och vi kommer att lita på och lyda när han instruerar oss att gå framåt. Att inte röra sig när Herren ger oss marschorder skulle visa på brist på tro, lika mycket som det skulle göra att inte stå stilla när han ber oss att göra det. Men oavsett om vi står stilla eller går framåt på hans befallning, bör våra hjärtan alltid vara i ro, för vi vilar redan nu i insikten om hans fullbordade verk. Det är endast på detta sätt som vi kan komma in i den vila som tillhandahålls oss

genom tro på Kristus Jesus. (Hebreerbrevet 4:9-11). Allt vårt arbete för Herren och alla våra framsteg på den smala vägen bör grundas på och stå i harmoni med denna stilla, förtröstansfulla vila i honom och hans löften. Dessa ger oss försäkran om att oavsett vad som kan hända, så samverkar allt till vårt bästa. (Romarbrevet 8:28). Således kan vi, i väntan på vägens slut och den vila i Kanaan som vi där kommer att finna, redan nu, mitt i striderna och svårigheterna på vägen, tacka Gud, som "ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus". 1 Korintierbrevet 15:57